

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **N. M. Ch.**
zastoupen advokátem Mgr. Štěpánem Svátkem
sídlem Na Pankráci 820/45, Praha 4

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 4. 2020, č.j. MV-50750-3/SO-2020

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Včas podanou žalobou proti rozhodnutí správního orgánu ve smyslu ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. (dále jen „s.ř.s.“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 23. dubna 2020, č.j. MV-50750-3/SO-2020 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým žalovaná zamítla podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „*správní řád*“) odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „*správní orgán prvního stupně*“) ze dne 16. října 2019, č.j. OAM-33358-11/DP-2018, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území, a prvoinstanční rozhodnutí potvrdila. Jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ČR měla spočívat v žalobcově výkonu nelegální práce, když žalobce pobýval na území ČR na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ.

II.

Žaloba

2. V prvním okruhu žalobních námitek žalobce namítl, že správní orgány nepoměrovaly délku období, po kterou žalobce neměl plnit účel povoleného pobytu (tři měsíce: 1. 9. 2017 – 30. 11. 2017), ve vztahu k délce období, po kterou účel pobytu prokazatelně plnil (zbývajících téměř 45 měsíců). Dle žalobce je za závažnou překážku prodloužení pobytu cizince třeba považovat výhradně tu situaci, kdy účel pobytu nebyl plněn po většinu doby. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. září 2014, č.j. 7 Azs 144/2014-35, a ze dne 3. března 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43.
3. Druhým okruhem žalobních námitek bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu spočívající v tom, že správní orgány došly k závěru o výkonu nelegální práce žalobcem bez přesvědčivého podkladu, kdy zároveň porušily ust. § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu, když si učinily úsudek o tom, že žalobce se dopustil výkonu nelegální práce. Podle žalobce závěr o jeho nelegální práci neprokazuje kontrolní protokol oblastního inspektorátu práce, který byl sepsán podle jiného právního předpisu než podle správního řádu, a jedná se jen o úřední záznam. Správní orgány měly provést ústní jednání, předvolat účastníky a svědky a vyslechnout žalobce. Protokol o kontrole nebylo lze užít jako důkazní prostředek, přičemž žalobce předložil listiny prokazující plnění účelu pobytu. Žalobce zdůraznil, že v řízení před inspektorátem práce nebyl kontrolovanou osobou.
4. V posledním, třetím, okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že správní orgány se při zkoumání přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce omezily na zcela obecná konstatování, když toto posouzení nepřizpůsobily skutkovým okolnostem žalobcova případu – nepřihlédly k délce pobytu žalobce na území a doloženému materiálnímu a ekonomickému zázemí.
5. Žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť zde byly žalobní námitky řádně vypořádány.
7. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Soud o žalobě rozhodoval ve smyslu ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení ústního jednání, neboť s tím oba účastníci řízení souhlasili (žalobce v podání ze dne 25. června 2020, žalovaná včas nereagovala na výzvu soudu doručenou jí dne 14. 5. 2020).
9. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

V.

Rozhodnutí soudu

10. Soud po posouzení žaloby dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Z obsahu správního spisu zjistil soud tyto skutečnosti podstatné pro své rozhodnutí: Dne 14. listopadu 2018 podal žalobce žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – OSVČ dle ust. § 44a zákona o pobytu cizinců. Žalobci byl povolen dlouhodobý pobyt na území za účelem podnikání od 11. 2. 2017 do 10. 2. 2019 (viz výpis z evidence CIS). Správní orgán prvního stupně pořídil do spisového materiálu protokol o kontrole ze dne 20. června 2018 zahájené dne 9. 11. 2017 Oblastním inspektorátem práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj v uzavřeném výrobním areálu na adrese Chebská 555/7, 322 00 Plzeň, v sídle společnosti GEMTEK, s.r.o. Z protokolu mj. vyplynulo, že kontrolovaná osoba BONTU Invest, s.r.o. umožnila žalobci výkon závislé práce mimo pracovněprávní vztah spočívající v dílčí komplementaci settopboxů na pásové výrobě nejméně v době od 1. září 2017 do 30. listopadu 2017, kdy žalobce prováděl práci podle pokynů kontrolované osoby, práci neprováděl vlastním jménem, na vlastní odpovědnost a ve vlastní prospěch, nýbrž jménem, na odpovědnost a ve prospěch kontrolované osoby – tím kontrolovaná osoba umožnila podnikajícímu žalobci výkon nelegální práce podle § 5 písm. e) bod 1 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti. Správní orgán prvního stupně opatřil další podklady pro své rozhodnutí v podobě smluv o dílo a smlouvy o podnájmu nebytových prostor a pracovních prostředků na celý rok 2017, vystavených faktur za září až listopad 2017, objednávkových listů za září až prosinec 2017 a předávacích protokolů za září až listopad 2017 a marně vyzval žalobce k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření k nim.
12. Správní orgán prvního stupně odůvodnil své zamítavé rozhodnutí tím, že protokolem OIP a listinami uvedenými v předchozí větě bylo prokázáno, že žalobce vykonával nejméně od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017 závislou práci (pravděpodobně však již od počátku roku 2017) bez povolení k zaměstnání mimo pracovněprávní vztah, tzn. nelegální práci, čímž byla naplněna jiná závažná překážka pobytu cizince na území ČR ve smyslu ust. § 44a odst. 3 v návaznosti na ust. § 35 odst. 3 v návaznosti na ust. § 37 odst. 2 písm. a) s odkazem na ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Správní orgán prvního stupně k posouzení

přiměřenosti rozhodnutí uvedl, že na území nežijí žádní rodinní příslušníci žalobce, v jeho vlasti žijí jeho rodiče, manželka a dvě děti, žalobce může své rodinné vztahy tedy rozvíjet ve vlasti, stejně jako podnikání. Žalobce sice žije na území od roku 2008, ale do té doby žil ve vlasti a nebylo zjištěno, že by žalobce vazby s vlastní zpřetrhal. Zamítnutí žádosti žalobce nevylučuje budoucí udělení jiných pobytových oprávnění. Vazby žalobce k území jsou ekonomické, kdy zásah do těchto vazeb zamítavým rozhodnutím je adekvátní veřejnému zájmu na dodržování právních předpisů, nevykonávání nelegální práce a ochraně pracovního trhu. Současně zdůraznil, že žalobce se nelegální práce dopouštěl po delší dobu několika měsíců.

13. Svě odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí žalobce nijak neodůvodnil.
14. Napadené rozhodnutí žalovaná odůvodnila následovně: Žalovaná aprobovala závěr správního orgánu prvního stupně opřený o opatřené podklady, že žalobce nejméně do 1. 9. do 30. 11. 2017 vykonával závislou práci, a vyložila, že tím nastala jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Žalovaná též potvrdila závěr správního orgánu prvního stupně, že rozhodnutí je přiměřené jeho dopadům do rodinného a soukromého života žalobce, jelikož se dopouštěl nelegální práce, což se přičítá zájmu státu na tom, aby na území pobývali jen cizinci, kteří dodržují právní řád.
15. V žalobě žalobce uváděl, že považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Této výtce soud nepřisvědčil, protože z prvoinstančního rozhodnutí i napadeného rozhodnutí, jejichž podstatný obsah je popsán výše, soud zjistil, že z obou vyjmenovaných rozhodnutí je zřejmé, jak a proč správní orgány rozhodly, ve svých rozhodnutích řádně odůvodnily své závěry, uvedly, jaké skutečnosti vzaly v úvahu a jak je právně posoudily. Rozhodnutí jsou srozumitelná a jejich odůvodnění nejsou nelogická. Skutečnost, že žalobce nesouhlasí s důvody a závěry napadeného rozhodnutí, nesvědčí pro jeho nepřezkoumatelnost. Tím je umožněn přezkum napadeného rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek.
16. Soud vyšel z následující právní úpravy: Podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) a § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců platí, že žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu nelze vyhovět, jestliže je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
17. Soud vyšel z toho, že podle ustálené judikatury (například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 5 Afs 16/2003-56 ze dne 12. 10. 2004) tvoří rozhodnutí správních orgánů I. a II. stupně z hlediska soudního přezkumu jeden celek, a proto se soud zabýval jak odůvodněním prvoinstančního rozhodnutí, tak i potvrzujícího napadeného rozhodnutí.
18. Soud dále považuje za nutné předeslat, že rozsah soudního přezkumu zákonnosti napadeného rozhodnutí determinovala skutečnost, že žalobce přes výzvu správního orgánu prvního stupně v řízení o své žádosti v odvolacím řízení nikterak nespороval ani skutkové závěry správního orgánu prvního stupně ani jejich právní posouzení tak, jak se odrazily v odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí. Podle § 89 odst. 2 správního řádu byla tudíž žalovaná jakožto odvolací správní orgán povinna přezkoumávat soulad prvoinstančního rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, aniž byla povinna přezkoumávat správnost prvoinstančního rozhodnutí. Důvod takto stanoveného rozsahu přezkumné činnosti žalované vyplývá právě z věty druhé § 89 odst. 2 správního řádu, podle níž odvolací orgán přezkoumává správnost rozhodnutí jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem – v daném případě

odvolání žalobce žádné námitky neobsahovalo a v řízení meritorně šlo o práva žalobce, jichž se domáhal žádostí, nikoli o veřejný zájem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71, publ. pod č. 1580/2008 Sb. NSS, nebo rozsudek ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014-43). Žalovaná proto měla zkoumat zákonnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a řízení předcházejícího jeho vydání obecně, na základě skutečností zřejmých ze spisu. Vymezení konkrétních odvolacích námitek ve smyslu § 82 odst. 2 správního řádu proti prvostupňovému rozhodnutí bylo totiž zcela v dispozici žalobce, a zůstal-li pasivní a v odvolání neuvedl konkrétní argumentaci proti zákonnosti či správnosti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, je nutno napadené rozhodnutí posoudit jako zákonné, pokud se žalobci dostalo obecného přezkumu v intencích § 89 odst. 2 věta první správního řádu, protože úlohou správního orgánu není domýšlet, resp. dotvářet, obsah odvolání, protože tím by vykročil ze zákonem stanovených mezí jeho přezkumu. Již jen takto stanovený rozsah přezkumné činnosti žalované by odůvodňoval závěr o nedůvodnosti všech žalobních námitek žalobce, protože všechny jeho žalobní námitky směřovaly výlučně do správnosti napadeného rozhodnutí. Soud se však jednotlivými žalobními námitkami zabýval a zjistil, že jsou nedůvodné.

19. K jednotlivým žalobním námitkám uvádí soud následující.
20. První okruh žalobních námitek žalobce se týkal toho, že správní orgány nepoměřovaly délku období, po kterou žalobce neměl plnit účel povoleného pobytu ve vztahu k délce období, po kterou účel pobytu prokazatelně plnil.
21. Tato žalobní námitka se mívá důvody napadeného rozhodnutí tak, jak jsou popsány výše. Na str. 5 napadeného rozhodnutí žalovaná (shodně správní orgán prvního stupně na str. 4 prvoinstančního rozhodnutí) výslovně uvedla, že za naplnění jiné závažné překážky pobytu žalobce na území považovala výkon nelegální práce žalobcem v období od 1. 9. 2017 do 30. 11. 2017. Správní orgány tedy své rozhodnutí nezaložily na neplnění účelu povoleného pobytu žalobcem (srov. § 37 odst. 2 písm. g) zákona o pobytu cizinců), nýbrž na výkonu nelegální práce žalobcem. Proto žalovaná nemohla pochybit s vlivem na zákonnost napadeného rozhodnutí, když, jak jí žalobce vytýká, nepoměřovala dobu neplnění účelu s dobou plnění účelu. V tomto směru byl tedy odkaz žalobce na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. září 2014, č.j. 7 Azs 144/2014-35 a ze dne 3. března 2016, č.j. 7 Azs 322/2015-43, nepřipadný, protože zde šlo o posouzení jiné právní otázky spočívající v neplnění účelu pobytu cizincem (za účinnosti odlišné právní úpravy).
22. Druhým okruhem žalobních námitek bylo nedostatečné zjištění skutkového stavu o nelegální práci žalobce. Ani tato námitka nebyla důvodná.
23. Podle § 50 odst. 1, 2 správního řádu správní orgán opatřuje podklady pro rozhodnutí, jimiž jsou (kromě jiných) i podklady od jiných správních orgánů. Protokol o kontrole včetně smluvních dokumentů mezi žalobcem a kontrolovanou osobou jsou právě takovými podklady, které prvoinstanční orgán zajistil od Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský kraj a Karlovarský kraj. Proto bylo lze protokol o kontrole a ostatní od něj zajištěné listiny použít jako podklad pro skutková zjištění správních orgánů. Žalobce ostatně ani pravost a správnost těchto podkladů v žalobě ani správním řízení nezpochybňoval.
24. Pokud žalobce namítal, že k posouzení otázky nelegální práce neměly správní orgány ve smyslu § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu pravomoc, pak tato námitka je též nedůvodná.

K žádnému porušení § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu ze strany správních orgánů nedošlo. Správní orgány byly kompetentní učinit vlastní úsudek o závislé práci žalobce za situace, kdy k této otázce nebylo vydáno pravomocné rozhodnutí, protože nešlo o posouzení, zda žalobce spáchal správní delikt. V tomto směru soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 6 Azs 373/2018 – 30, ze dne 24. července 2019, podle něhož platí, že při posuzování otázky, zda cizinec plní účel povoleného pobytu, je správní orgán rozhodující ve věcech pobytu cizinců oprávněn sám hodnotit charakter vykonávané výdělečné činnosti cizince (podnikání vs. závislá práce) a činit si o této otázce vlastní úsudek.

25. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. července 2018, č. j. 10 Azs 383/2017 - 36, podle něhož lze podle § 51 odst. 1 správního řádu k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku výslovně uvedl, že ve své judikatuře opakovaně zdůraznil, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu legální cestou, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (viz např. rozsudky ze dne 4. 12. 2014, čj. 1 Azs 195/2014-36, nebo ze dne 25. 1. 2018, čj. 4 Azs 248/2017-37).
26. Soud shrnuje, že se neztotožnil s námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu. Klíčový podklad, o který správní orgány opřely své závěry, představuje protokol Oblastního inspektorátu práce pro Plzeňský a Karlovarský kraj ze dne 20. 6. 2018 o kontrole provedené u společnosti BONTU Invest s. r. o. na pracovišti GEMTEK CZ s. r. o. Na straně 30 protokolu je podrobným způsobem popsána povaha činnosti žalobce. Ve shodě se správními orgány má soud za to, že daný protokol bezpečně prokazuje, že žalobce osobně a soustavně konal práci pro společnost GEMTEK skrze zprostředkovatele BONTU Invest s. r. o. podle jeho pokynů, jeho jménem, na jeho odpovědnost a v jeho prospěch, tj. žalobce vykonával závislou práci bez potřebného povolení. Ostatně žalobce ani v žalobě (ve správním řízení včetně řízení odvolacího byl žalobce zcela pasivní) tento výkon nelegální práce nespornuje. Senát 57 zdejšího soudu otázku činnosti cizinců pro společnost GEMTEK opakovaně posuzoval (viz rozsudek ve věci v podstatě skutkově totožné ze dne 14. 7. 2020 čj. 57 A 27/2019-39). Správní orgány proto nepochybily, když nepřistoupily k výsledku žalobce nebo svědků, a to zvláště za situace, kdy žalobce byl v průběhu správního řízení zcela pasivní, výsledky nenavrhoval, ani nepředestřel skutkovou verzi reality, která by jakkoliv zpochybňovala obsah protokolu a která by mohla být předmětem důkazního řízení (skutečnosti vyplývající z protokolu ani nevyvracel). Ostatně i v žalobě, v níž je neprovedení výsledků namítáno, žalobce nepřišel s určitou konkurující skutkovou verzí, pouze vedl polemiku stran právního hodnocení zjištěného stavu.
27. Pokud žalobce odkazoval na jím předložené listiny ke svému podnikání, pak soud uvádí, že formální zápis žalobce v živnostenském rejstříku nebo plnění odvodových povinností vůči státu nemohou vyvrátit zjištění o výkonu nelegální práce žalobcem. Zda žalobce plnil své jiné zákonné povinnosti, nemůže mít vliv na posouzení, zda bylo protiprávní jednání žalobce závažné a zda bránilo dalšímu pobytu žalobce na území.
28. Ani poslední okruh žalobních námitek vztahující se k nepřiměřenosti rozhodnutí nebyl důvodný.
29. § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců stanoví, že žádost lze zamítnout, pokud důsledky tohoto rozhodnutí budou přiměřené

zamítavému důvodu, přičemž při posuzování přiměřenosti ministerstvo přihlíží zejména k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince.

30. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanoví, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
31. Z vypořádání přiměřenosti správními orgány tak, jak je soudem popsáno v bodě 12 a 14 odůvodnění tohoto rozsudku, je zřejmé, že dostaly své povinnosti poměřit důsledky rozhodnutí zamítavému důvodu.
32. Jedna miska vah byla zatížena důvodem rozhodnutí (nelegální práce, tj. porušování právních předpisů na ochranu pracovního trhu).
33. Druhá miska vah byla zatížena odnětím příjmů z činnosti žalobce na území a dvanáctiletým pobytem na území, ale její váha je snižována tím, že většinu života prožil žalobce ve vlasti a ve vlasti má žalobce všechny rodinné vazby (manželka, děti, rodiče), kdy věk žalobce nebrání pracovnímu uplatnění ve vlasti a žalobce může (za splnění zákonných podmínek) pobývat na území ČZ na základě jiného pobytového oprávnění.
34. Soud aprobuje závěr správních orgánů, že první miska převáží nad druhou. To, že žalobce vykonával nelegální práci, přiměřeně odůvodňuje zásah do života žalobce, který bude spočívat k nutnosti zajistit zdroj obživy jinak – buď ve vlasti nebo na území na základě jiného pobytového oprávnění.
35. Soud dodává, že popsany obsah prvostupňového a napadeného rozhodnutí ve vztahu k odůvodnění přiměřenosti rozhodnutí (str. 5 prvostupňového a str. 5 a 6 napadeného rozhodnutí) zcela vyvracejí žalobní námitku, že se správní orgány omezily na zcela obecná, nekonkrétní, konstatování a nepřihlédly k délce pobytu žalobce na území. Žalobce v řízení před správními orgány ani v řízení před soudem neuvedl ničeho ke svým vazbám na území. Jeho pouto k území ČR je podle všeho ekonomického charakteru, dopad do rodinných a sociálních vztahů je vyloučen. Zásah do ekonomické vazby žalobce k území je však přiměřený důvodu, pro který k němu došlo.
36. Žalobu tedy soud shledal nedůvodnou, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

37. Náhradu nákladů řízení soud žádnému z účastníků podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal, protože žalobce ve věci úspěch neměl a žalované nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovala.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního

soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 1. prosince 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.